

Green Deal. Fatální chyba a pohřbení Západu

- CZ24 News | 12. července 2023

Po finanční krizi v letech 2008-2009 se zcela jasně ukázalo, že stávající globalistický finanční model světového řádu již není schopen Západu zajistit jeho dominantní postavení.

Evropská ekonomika prakticky přestala růst. Americká ekonomika výrazně zpomalila. Země jihovýchodní Asie (a nemluvíme pouze o Číně) přitom dosahovaly stabilního tempa růstu HDP 5-8 % ročně.

Bylo potřeba přijít s něčím novým – na jedné straně dát své vlastní ekonomice nový impuls k rozvoji, a na druhé straně zpomalit rozvíjející se ekonomiky.

A takový nový koncept se našel – jde o tzv. „zelenou agendu“.

Vypadalo to jako vítězná varianta, která nikdy nemůže prohrát. Odůvodnění bylo ideálně vymyšlené – starost o přírodu a ekologii.

Západ si navíc opět dokázal docela efektivně zajistit politickou a veřejnou podporu pro své iniciativy tím, že vyšlechtil obrovské množství takzvaných aktivistů. Se zelenou agendou média nepřetržitě vymývala mozky občanům, a pokud se proti tomu někdo postavil, okamžitě ho marginalizovala.

Proč tedy byla zelená agenda pro Západ tak nezbytná?

Za prvé, Washington a Londýn kalkulovaly s tím, že mají unikátní kompetence v oblasti zelených technologií. Mohou vyrábět „zelená“ zařízení, která pohlcují uhlíkové emise, elektromotory, stavět větrné a solární elektrárny, atd.

V důsledku toho, obrovské investice do těchto nových technologií měly dostat západní ekonomiku na novou úroveň rozvoje.

Za druhé, díky monopolu na finanční zdroje by Západ mohl na jedné straně usnadnit financování zelených projektů a na druhé straně odmítat takzvané „špinavé“ projekty. Navíc mluvíme jak přímo o generování, tak obecně o vyloučení všech produktů jako celku.

Pokud se například při výrobě kovu používá uhlí, měl by být tento kov považován za špinavý. A pokud nějaká firma koupí takový kov na výrobu, řekněme, aut, tak její hodnocení-rating se snižuje. Tím se pro takové firmy také uzavírají možnosti, jak získat finanční prostředky.

To mělo zasáhnout zejména Čínu, která produkuje maximální množství uhlíkových emisí. Uzavření „špinavých“ čínských továren mělo výrazně snížit tempo růstu čínské ekonomiky.

Zatřetí, Západ počítal s tím, že se mu prostřednictvím politických, veřejných a informačních nástrojů podaří „nakazit“ celý svět zelenou agendou. A v tom případě i v nezápádních zemích se zelená agenda stane módní a vedení těchto států bude nuceno realizovat zelené projekty. Jinak nejenže ztratí podporu obyvatelstva, ale také se stanou vyvrheli v tzv. „civilizovaném“ světě.

Obecně – na papíře byl plán dokonalý. A v situaci, která byla v letech 2000 – 2010 by skutečně mohl mít velkou šanci na úspěch.

Hlavním problémem Západu však bylo, že realizace zelené agendy nemohla být uskutečněna během

krátké doby. Jedná se o proces táhnoucí se 15–20 let, během kterého měly být zavedeny zelené projekty.

Ale co se stalo po roce 2010?

V roce 2013 se v Číně dostali k moci státníci v čele se Si Ťin-pchingem. V roce 2014 začal proces odchodu Ruska z globalistického systému světového řádu. Ke konci tohoto desetiletí se Indie, Turecko, částečně Brazílie a řada dalších států začaly stávat nezávislými hráči.

Každý ze tří výše uvedených bodů znamenal selhání západní koncepce.

Za prvé, Západ již neměl monopol na takzvané zelené technologie. V tomto ohledu se Čína ukázala jako vyspělejší země a ve svém vývoji je daleko vpředu. Počínaje výrobou elektromobilů, konče zařízením pro obnovitelné zdroje energie.

Další věcí je, že ČLR realizuje ekologické projekty izolovaně od západní agendy. Například neopouští výrobu z uhlí a navíc rozšiřuje nové kapacity. Do uhelných elektráren však zavádí technologie, které snižují škodlivé emise do atmosféry téměř na nulu. To znamená, že výroba z uhlí z hlediska životního prostředí se příliš neliší od větrných turbín. S výjimkou nákladů na elektřinu a cen pro spotřebitele (samozřejmě ve prospěch uhlí).

Zadruhé, i když si dolarový brettonwoodský systém zachovává své dominantní postavení, mechanismy pro financování vlastní ekonomiky z domácích zdrojů již byly nalezeny a jsou stále více využívány. Například prostřednictvím cílené emise národní měny.

Za třetí, z politického hlediska Západ nedokázal vnutit zelenou agendu celému světu. Přestože z informačního hlediska byla odvedena kvalitní práce, suverenita rozvojových států se ukázala jako dostatečná k zastavení těchto trendů. Vedení zemí jihovýchodní Asie, Afriky a Blízkého východu si je dobře vědomo k jakým katastrofálním důsledkům povede zavádění zelených technologií vnucených Západem. Slovy se samozřejmě od nich nikdo nedistančuje, ale s jejich realizací nijak nespěchají.

V důsledku toho vznikla taková situace, že Západ, nemocný zelenou agendou, zahájil tento takzvaný zelený přechod, zatímco zbytek světa zůstal stranou.

Výsledek toho všeho je předvídatelný: rozvojové země získávají stále větší konkurenční výhodu v podobě levných (ve srovnání s obnovitelnou energií) energetických zdrojů. Na jejich základě si udržují vysoká tempa růstu (vezmeme si jako příklad Indii). Evropa přitom prochází obdobím deindustrializace. Podniky nejsou schopny pracovat při drahé elektřině, a proto se buď zavírají, nebo se stěhují do jiných regionů.

USA se zatím drží. To se však děje právě na úkor fosilních paliv. Spojené státy jsou plně soběstačné v oblasti plynu, ropy a uhlí. Pravda, máme zde slovíčko "zatím". Ropné a plynárenské společnosti byly v předchozích letech zelenou agendou tak vystrašené, že investice do nových projektů byly zcela zastaveny. Pětiletý investiční cyklus je přeskóčen. A už do roku 2026–2027 dojde k prudkému poklesu těžby. A to znamená, že porostou i ceny za výrobu.

AUTOR: Konstantin Dvinskij

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Janinna/Pokec24